

Chương 8

“Cái gì? Bệ hạ còn chưa nhận được tấu chương?” Trong tiền sảnh của phủ Thủ phụ, Tiêu Nghĩa Đức ngoác miệng không chút hình tượng ở trước mặt Thủ phụ đại nhân bày ra nét mặt xao xác trong gió.

Chu Hiền Đạt mặt mày tiếc nuối: “Thanh Hải quốc là chôn cao nguyên, nơi điều dưỡng có thể cũng không phải ở trong nội địa Thanh Hải quốc a, lão phu đã gắng sức tìm kiếm rồi, nhưng lại không chút manh mối, xem ra chuyện này chỉ có thể để sau thôi.”

Tiêu Nghĩa Đức mím môi bất mãn hừ hừ một tiếng, buồn bực không vui phát tay áo rời khỏi phủ Thủ phụ.

Chu Hiền Đạt thở phào một hơi, cuối cùng đã có thể thông thả ngồi xuống uống ngụm trà, thời gian này luôn bị đám lão già ngoan cố bảo thủ dẫn dắt sắp chết rồi. Cộng thêm An Bình điện hạ cũng không phải kiểu chủ nhân bài bản theo lẽ thường, khiến đám tâm phúc của hoàng đế như ông cùng Lưu Kha Tề Giản cũng không dám công khai chống lưng cho nàng.

Ông nâng tay phải đấm cánh tay trái, trong lòng âm thầm cảm khái, đầu năm nay, trung thần khó làm a.....Có người tiếp tục động tác của ông, nhẹ nhàng ấn bả vai ông. Chu Hiền Đạt phát hiện thì thở một hơi thoải mái, vừa quay đầu nhìn, nở nụ cười: “Là Tương nhi à, hôm nay sao không vào cung bầu bạn với Thái hậu?”

Chu Liên Tương mím môi cười, giọng nói dịu dàng: “Hôm nay An Bình điện hạ bồi Thái hậu ăn chay niệm phật, cho nên nữ nhi không cần vào cung làm bạn.”

“Thì ra là vậy.” Chu Hiền Đạt híp mắt hưởng thụ sự chăm sóc của con gái, đã có hơi mơ màng muốn ngủ.

“Phụ thân.....”

Tiếng gọi bất ngờ khiến ông thanh tỉnh trở lại: “Ừm? Sao vậy?”

Chu Liên Tương dường như hết sức do dự, cũng không dám nhìn mắt ông, một lúc lâu sau mới ngập ngừng nói: “Nghe nói An Bình điện hạ lần này đặc cách cho nữ tử tham gia thi hội, nữ nhi.....nữ nhi đang nghĩ, không biết phụ thân có cho phép nữ nhi đi mở mang kiến thức....”

“Ồ? Có chuyện này sao?”

Chu Hiền Đạt hỏi một câu như vậy, Chu Liên Tương càng cúi thấp đầu, mặt cũng đỏ bừng, giống như bản thân ông đã hỏi một vấn đề không nên hỏi vậy, thập phần xấu hổ.

Nàng từ nhỏ đã nhận sự giáo dưỡng quy củ, tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, hiện giờ đưa ra thỉnh cầu như thế, quả thực là đã lấy hết dũng khí.

Chu Hiền Đạt cũng biết tính nàng, nếu đã có thể nói như vậy, ắt hẳn đã trải qua một phen tranh đấu. Ông tới tuổi trung niên mới có được một đứa con gái, dung nhan xinh đẹp, lại được dạy dỗ đoan trang nhã nhặn, vẫn luôn xem như hòn ngọc quý trên tay. Nàng cũng khó lắm mới đưa ra thỉnh cầu này với ông, đương nhiên không đành gạt đi hi vọng của nàng, liền vỗ vỗ tay nàng đồng ý: “Con muốn đi thì đi đi, chú ý an toàn là được.”

Chu Liên Tương nét mặt vui mừng gật đầu, không ngừng cảm ơn.

Tháng tư, hương thơm hoa cỏ ngạt ngào, tiết trời cũng hợp lòng người nhất.

Trong không khí ngập tràn hương hoa hờn nhàn nhạt, Chu Liên Tương từ trong xe ngựa lặng lẽ vén màn nhìn bên ngoài, không biết lá trúc xanh biếc của phủ nhà nào vươn ra ngoài, nổi bật dưới sắc đỏ thắm của cửa lớn, đặc biệt có một nét đẹp hấp dẫn mang phong cách cổ xưa. Nàng nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút, nhưng thấy cửa lớn lúc ấy bất chợt mở ra, một vị công tử người vận áo gấm trắng như tuyết hoa văn mây vờn được hạ nhân cõng đến xe ngựa đang chờ ngoài cửa.

Búi tóc không quy củ như những nam tử khác, người đó chỉ dùng một đoạn gấm tùy ý buộc mái tóc đen nhánh sau đầu, một vài sợi tóc rũ xuống, che nửa gương mặt của người đó. Từ góc độ của Chu Liên Tương mà nhìn, chỉ có thể trông thấy cánh mũi cao thẳng cùng làn môi mỏng khẽ mím, dường như còn thoảng chút ý cười.

Nàng hơi hoài nghi, nam tử đi đứng bất tiện thế này, sao lại tiêu sái thoải mái như thế?

Khoảnh khắc xe ngựa ngang qua, nàng nhanh chóng quét mắt liếc nhìn bức hoàng nơi cửa phủ: Tề phủ.

Đây là phủ đệ của Tề đại học sĩ Văn Uyên các?

Chu Liên Tương suy nghĩ trong phút chốc mới nhớ ra Tề gia có vị đại công tử bị tật ở chân, nàng lâu nay ở trong khuê phòng, đến nỗi hai nhà Chu Tề mặc dù giao hảo, nhưng đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hẳn.

Không bao lâu, xe ngựa dừng lại, nha hoàn vén màn liếc nhìn, nói với nàng: “Tiểu thư, đến Hoàng Kim đài rồi, bây giờ xuống chứ ạ?”

Nơi gọi là Hoàng Kim đài chính là nơi được dựng lên để cử hành thi hội. Thời chiến quốc Yên Chiêu vương từng dựng đài cao dát vàng để thu hút nhân tài, vì thế đài này gọi là ‘Hoàng Kim đài’. Sau này có câu “Báo quân hoàng kim đài thượng ý, đề huê ngọc long vi quân tử¹”, lấy ân tri ngộ. Thi hội cử hành là để chiêu mộ nhân tài, khi đó có người nhắc tới điển cố này, dần dà có tên gọi ấy.

Chu Liên Tương vốn định xuống, nhưng đưa mắt nhìn bên ngoài, chỉ thấy dân chúng vây xem đông nghìn nghịt, thị vệ cùng với vài vị quyền quý trong triều, hoàn toàn không có nữ nhi thì trong lòng hoảng hốt, lại liền rụt chân về.

“Thôi, đợi một lát vậy.”

Đúng lúc này, đám người bắt đầu xôn xao một trận, một cỗ xe ngựa dừng lại, màn xe vén lên, Thái phó đại nhân cùng con trai Lưu Tự cùng bước xuống xe. Lưu Tự người mặc áo gấm màu xanh đen, kim quan buộc tóc, nét mặt nghiêm nghị, lại càng thêm phần tuấn tú. Dân chúng xung quanh khen ngợi không ngớt, hấn thề nhưng lại như thể không nghe thấy gì, theo sau phụ thân, đi theo quan viên đón tiếp ngồi xuống đài.

Nha hoàn nói với Chu Liên Tương: “Tiểu thư, đây không phải là Lưu công tử chúng ta đã gặp vào tiết trung nguyên năm ngoái sao, một năm không gặp, thế nhưng lại càng thêm phần phóng khoáng tự nhiên nha.”

Chu Liên Tương chớp mắt, có chút ngỡ ngàng: “Lưu công tử? Ta cũng không nhớ rõ lắm.”

Đang nói thì lại có xe ngựa lục tục tới, đều là quan viên cùng công tử quyền quý đương triều, hoàn toàn không trông thấy một nữ tử nào. Chu Liên Tương không khỏi có chút nản lòng, nếu chỉ có một mình nàng là nữ nhi tham gia, nàng không biết mình liệu có còn dũng khí mà bước lên đài hay không.

Đương lúc phiên muện thì trông thấy Tề đại công tử đã gặp trước đó được hạ nhân công bước lên đài. Chung quanh bỗng nhiên không một tiếng động, chỉ có tiếng thềm thì rất nhỏ, đương nhiên là xì xào về cái chân bị tật của hấn rồi.

Chu Liên Tương không khỏi có chút đồng cảm với hấn, thế nhưng khi nhìn hấn lần nữa, đã thấy hấn dưới sự phục vụ của hạ nhân ngay ngắn ngồi xuống, thần sắc như thường, may mắn không có lấy nửa điểm ngưng ngừng hay buồn bực.

Nàng không khỏi hổ thẹn, thấy hấn tiêu sái như vậy, sự đồng cảm của nàng trái lại chính là làm nhục hấn.

Gia nhân đặt một cây cỏ cầm ở trước mặt hấn, hấn nhắc tay gậy hai cái, quay đầu nhìn về phía Lưu Tự. Người kia hướng hấn gật gật đầu, đứng dậy cao giọng nói: “Phụng mệnh An Bình điện hạ, thi hội hôm nay do tại hạ và Tử Đô huynh cùng nhau chủ trì, lấy một khúc cầm mở màn, hôm nay nơi đây bắt phân giàu nghèo, bất luận.....”Ngập ngừng một chút, hấn nhíu mày rồi mới tiếp tục nói: “Bất luận là nam hay nữ, mọi người đều có thể lên đài dùng thơ kết bạn, đề tài không giới hạn, thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng đều được.”

Chu Liên Tương nhin không được vịn cửa xe, thấp giọng nói: “Bắt đầu rồi sao?”

Nha hoàn cũng có chút khấn trương: “Tiểu thư người vẫn là ra đi, cũng đã nói bất luận nam nữ mà.”

“Nhưng.....” Nàng cắn môi, có chút sợ hãi nhìn bên trên, cuối cùng không hạ được quyết tâm.

Lần lượt có người lên đài, án thư trên ấy đã được chuẩn bị đầy đủ giấy mực, chưa bao lâu phân nửa số bàn đã có người ngồi xuống.

Tiếc là toàn bộ đều là nam tử.

Nàng siết chặt khăn trong tay, trong lòng gấp đến độ toát mồ hôi, nhưng vẫn không cách nào nhích nổi bước chân. Nha hoàn bên cạnh bỗng mừng rỡ hô: “Tiểu thư mau nhìn xem, có một nữ tử lên rồi!”

Nàng vui mừng nhìn ra, thế nhưng lại là một nữ quan người vận quan phục, trong lòng thoáng chốc lại một trận thất vọng.

Nữ quan đó đứng trên đài, nhưng cũng không ngồi vào chỗ, mà hướng các quan viên đang ngồi ngay ngắn bên cạnh hành lễ nói: “Chư vị đại nhân xin đợi một lát, An Bình điện hạ sẽ đến ngay.”

Tiếng nói vừa dứt, dân chúng bên dưới liền một trận xôn xao, An Bình điện hạ vậy mà lại định đích thân tới đây? Hoạt động hình thức nửa thi hội nửa tuyên chọn thế này mặc dù có sự sắp đặt của hoàng đế, nhưng chưa bao giờ có hoàng tộc tham gia nha.

Thế nhưng người càng kinh ngạc hơn vẫn là chư vị đại nhân. Lưu Kha day trán, tuy hôm nay đa phần những người có mặt ở đây đều là chúng học sĩ chỉ quan tâm đến văn sử, nhưng hiện giờ đương là lúc đầu sóng ngọn gió, An Bình điện hạ người liệu có thể nào dùng chơi trội quá được không a?

Hiển nhiên An Bình đã khiến ông ấy phải thất vọng rồi, nàng không chỉ tới, mà còn trực tiếp cưỡi ngựa qua phố, một đường rêu rao phóng ngựa như bay mà tới.

Chu Liên Tương nghe thấy một tràng tiếng vỗ ngựa dồn dập, thò đầu nhìn, trông thấy một thiếu nữ độ tuổi tương đương với nàng, người mặc y phục màu trắng ngà, tóc búi hết sức đơn giản, ngay cả trâm cài cũng không có, mái tóc đen bóng tùy ý theo gió tung bay, dung mạo lộ ra thần thái phong lưu tiêu sái, chẳng mấy chốc đã đến gần.

Dân chúng xung quanh ai nấy đều giật mình kinh ngạc, rõ ràng đều không biết thiếu nữ đặc biệt độc hành này là ai, thì chợt nghe nữ quan ở trên đài trước đó cao giọng hô: “Cung nghênh điện hạ.” Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, ồ ạt quỳ xuống: “Tham kiến điện hạ, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

An Bình xoay người xuống ngựa, tùy ý ném dây cương trong tay, nói một tiếng ‘miễn lễ’ rồi nhanh chân bước lên đài.

Chu Liên Tương lập tức sững sốt, nàng chần chừ hồi lâu cũng không thể bước ra đường, đối phương thế nhưng lại hoàn toàn không có lấy một tia do dự chần chừ đã thoả mái bước qua, đi thẳng tới trên đài cao.

Nàng đối với An Bình điện hạ sớm đã nghe nói, thậm chí rất nhiều lần Thái hậu còn kéo tay nàng bảo: “An Bình của ai gia nếu như ngoan ngoãn dịu dàng, đoan trang như con thì tốt rồi, đều là do bề hạ và hoàng hậu cung chiều quá mà.....”

Lúc đó nàng còn cho rằng An Bình điện hạ là nàng công chúa được sủng ái đến độ vô pháp vô thiên, nhưng hôm nay vừa gặp, lại không hề có cảm giác đó, trái lại vô cùng hâm mộ đối với sự tiêu sái phóng khoáng của nàng.

Nàng chợt nhớ ra, khi ấy Thái hậu nói vậy, ngữ khí mặc dù bất đắc dĩ, thế nhưng cũng chứa đựng sự yêu chiều và tán thưởng.

Trên đời này sao lại có nữ tử như thế?

Nàng lần nữa dò ánh nhìn về phía bóng người áo trắng ấy, nhưng thấy An Bình điện hạ sau khi chậm rãi đảo mắt khắp một vòng cảnh tượng trước mặt, nét mặt bỗng sầm xuống.

“Vậy mà lại không có một nữ tử nào lên đài sao?”

Dứt lời, nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, khoát khoát tay, tự mình đi tới bên cạnh Tề đại công tử ngồi xuống: “Bắt đầu đi, bổn cung đối với hoài bão của các vị tài tử mỗi mắt mong chờ.”

Mấy nam tử trước đó lên đài còn vì lời nàng nói vừa rồi mà cảm thấy có chút không vui, thế nhưng lời này đã lần nữa chuyển trọng điểm sang bọn họ, cũng đem chút không hài lòng này đánh bay.

Chu Liên Tương chợt thấy lòng phiền muộn, bởi vì câu nói vừa rồi của An Bình điện hạ, còn có từ ‘hoài bão’ đó.

Nàng chưa bao giờ nói với người khác, bản thân cũng có hoài bão. Nàng từ nhỏ đọc nhiều thi thư, hẳn nên trở thành một tiểu thư khuê các người người ca ngợi, trên thực tế nàng cũng kìm nén suốt mười mấy năm, thế nhưng sau khi nghe sự tích của Nhiếp chính vương phi thì đã có sự thay đổi.

Vị thiếu nữ ấy xuất thân bần hàn, nhưng dựa vào năng lực giỏi giang của chính mình bước vào triều đường, nhiều lần lập kỳ công, còn cùng với Nhiếp chính vương chung tay mở ra một thời đại thịnh thế của Đại Lương như hiện nay.

Nàng cũng muốn trở thành một nữ tử như vậy, nhưng lại không có được dũng khí như thế của nàng ấy.

Ánh mắt lại hướng về phía nữ tử vận áo bào trắng ngà bên trên, đôi mắt nàng ấy híp lại, không biết là đang nghĩ gì, sắc mặt thế nhưng dường như có

chút không vui, mà Tề đại công tử ở bên trái nàng thì lại cười như gió xuân, cánh môi khép mở, không biết nói gì mà nét mặt nàng lại càng không thoải mái.

Chu Liên Tương định dời mắt nhưng phát hiện đôi đồng tử thâm thúy ấy chợt quét qua, mạnh mẽ rơi trên người nàng. Trước là hơi có chút ngạc nhiên, kể đó tựa như thoáng qua tia thấu hiểu, sau cùng lại là bình tĩnh.

Nàng siết tay lại, không biết từ đâu lấy ra dũng khí, bất ngờ vén màn xuống xe, bởi vì động tác quá nhanh, mã phu còn chưa kịp đặt đôn, không cẩn thận liền bị sái chân. Nàng thê nhưng không hề thấy đau, từng bước từng bước đến trước đài, cả đoạn đường cứ như trong mộng.

“Vị này là.....” Nhìn thấy cuối cùng đã có nữ tử lên đài, trong mắt An Bình khe khẽ lộ ra một tia vui mừng.

Chu Liên Tương rũ mắt hành lễ: “Liên Tương tham kiến điện hạ.”

An Bình trên dưới đánh giá nàng một phen, cuối cùng nhận ra nàng là ai thì ánh mắt cũng đồng thời quét về phía Lưu Tự đang vô cùng sững sốt, sau đó mỉm cười đưa tay làm tư thế mời: “Nếu đến tham gia thi hội thì xin mời ngồi, bồn cung cũng sẽ không vì cô là thiên kim của Thủ phụ mà hạ thủ lưu tình đâu.”

Chu Liên Tương cắn môi, gật đầu đáp vâng.

An Bình lại cười khế liếc Lưu Tự một cái, như thể đang nói, uầy, thì ra cô nương người thích cũng là người không an phận nha!

Lưu Kha phần nộ quay đầu rụt vào trong góc.....

Chú thích :

1. Trích từ “Nhạn Môn Thái thú hành” (Bài ca về Thái thú ở ải Nhạn Môn) của Lý Hạ

Hắc vân áp thành thành dục tòi,

Giáp quang hướng nhật kim lân khai.

Giốc thanh mãn thiên thu sắc lý,

Tái thượng yên chi ngưng dạ tử.

Bán quyển hồng kỳ lâm Dịch thủy,

Sương trọng cổ hàn thanh bất khởi.

Báo quân Hoàng Kim đài thượng ý,

Đề huê Ngọc Long vi quân tử.

Dịch thơ (Nguyễn Khắc Phi)

Mây đen đè thành, thành muốn đổ

Ánh gương tuốt vàng từng vảy cá
Tiếng tù và đỏ thắm trời thu
Biên giới tím, nhận đêm sao xác
Kề sông Dịch cờ hồng cuộn nửa
Nặng trĩu sương, tiếng trống chìm sâu
Trước thềm vàng trung với đức vua
Cầm rồng ngọc vì Người quyết tử
Nguồn: Lịch sử văn học Trung Quốc (tập 1), NXB Giáo Dục, 2002.